

[Svend Nielsen.]

mandsstandens Arbejds- og Lønforhold og Boligforhold paa alle Omraader bringes op paa samme Niveau, som det øvrige arbejdende Folk har her i Landet. Det vil stadig være en Skamplet paa denne Nation, saa længe man tillader, at visse Dele og saa afgørende Dele af det arbejdende Folk, som der her er Tale om, nemlig Søfolkene, maa affinde sig med Arbejdstid og Boligforhold og visse andre Foreteelser omkring Arbejdstilstanden om Bord i Baadene, der er under al Kritik, og som langt fra er paa Højde med det, man gennem en Aarrække har kendt inden for andre Erhvervsgræne.

Jeg tænker her paa Lønnen, jeg tænker ogsaa paa Søfolkens Arbejdstidsspørgsmaal. Som dette høje Ting ved, er der efter Kapitulationen gennemført visse Forbedringer i Søfolkens Arbejdstidsforhold, men det høje Tings Medlemmer maa endelig ikke tro, at denne Ændring har bevirket, at Søens Arbejdere dermed har faaet 48 Timers Arbejdsuge, saaledes som Folk inden for andre Industrigræne har det. Søens Arbejdere har fortsat en Arbejdstid, der for manges Vedkommende er paa 56 Timer og for en hel Dels Vedkommende fortsat er paa 84 Timer pr. Uge, og jeg vil tillade mig at spørge det høje Tings Medlemmer nu i Forbindelse med, at vi igen har visse Forhold vedrørende Søfolkene fremme til Behandling, om ikke Tiden snart er inde til, at man faar skabt en Arbejdstid for disse Arbejdere, som man har det i Land. Det har for mig gennem Aarene været ubegribeligt, at man saa længe fra ansvarlig Side har kunnet affinde sig med, at dette Fags Medlemmer og Udøvere har været betragtet som Samfundets Stedbørn.

Hertil kommer en anden Ting, som jo ogsaa staar i nøje Forbindelse med ens almindelige Livsvilkkaar, og det er Boligforholdene om Bord i Baadene. Der er vel ikke saa forfærdelig mange af det høje Tings Medlemmer, der har haft Lejlighed til at se, hvor ofte vi i Grunden har daarlige Boligforhold om Bord i de danske Skibe. Vel er jeg vidende om, at disse Spørgsmaal har været behandlet i en Kommission; jeg er ogsaa vidende om, at der er truffet en Ordning, som efter min Opfattelse dog langt fra er tilfredsstillende. Man kan maaske ogsaa, naar dette Spørgsmaal rejses, hen-

vise til, at Landet endnu ikke er særlig rigt paa Materialer. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at ogsaa den Side af Søfolkens Tilværelse har der været talt om, ikke et Aar, men i Aar efter Aar, uden at der til Dato er sket noget afgørende, og det er fuldkommen rigtigt, som enkelte af de foregaaende ærede Ordførere har fremhævet, at skal denne Linie fortsættes over for Søfolkene, saa er det forstaaeligt, at Søfolkene af og til siger: nu kan det være nok; efter at vi igennem mange Aar har sat Liv og Førlighed paa Spil, efter at nogle af vore Kammerater er omkommet paa Tømmerflaaderne derude i Nordatlanten, efter at en Række af os har mistet Førligheden for Livstid, skal vi paa ny holdes hen med en Del Talemaader og nogle Smaaforbedringer hist og her med passende Mellemrum. Det er forstaaeligt, om Søændene siger saadan. Det drejer sig nu om at faa disse Forhold taget op til en til Bunds gaaende Revision, hvis der overhovedet skal være Mening i alt, hvad der ved forskellig Lejlighed bliver sagt om dette Fags Udøvere. Det gælder om at faa disse Spørgsmaal taget op saa hurtigt som overhovedet gør ligt, at faa revideret ældgamle Bestemmelser, som Søfolkene stadig chikanneres af. Jeg tænker paa Søloven, som giver Ledelsen et meget stort Spillerum, hvis det drejer sig om at gøre Tilværelsen om Bord i en Baad til et Helvede for en almindelig Sømand.

Der er ogsaa Spørgsmaalet om at faa bragt Forholdene i Orden for de mange, der vender hjem. Flere af de ærede Ordførere har paapeget Nødvendigheden af at skaffe Klaring omkring Kontingentspørgsmaalet, Tilbagebetalingsspørgsmaalet, Skatteforhold, Ting, som jo afgjort er Problemer for alle de Folk, der nu vender hjem. Der vil opstaa en forstaaelig Bitterhed, om der ikke sker meget mere end det, der f. Eks. skete, da „Erria“, tror jeg det var, kom ind i Frihavnen. Der var Musik, der var skønne Taler, det hele saa absolut kønt ud, og det var muligvis ogsaa yderst velment, men det er nu engang ikke det, Søfolkene kan leve af, og de Folk, der kommer hjem, venter efter det, vi har sagt til dem herhjemmefra, efter det, de har hørt derude, at blive betragtet som ligeberettigede Medborgere i dette Samfund; det er de jo ikke